

και πάλλει μίσους κεραυνούς
κατά τῆς κεφαλῆς μας.

Σκόρδωφ ἐπονομάζεται,
κι' ἀπό παντοῦ θαυμάζεται
μέ τὸ παράστημά του.

Ρέει γιὰ τοῦτον ὁ χρυσός,
κι' εὐωδιάζει περισσῶς
μόνον με τὸνομά του.

Μένει πνέει καὶ θυμόν,
κι' ὄλο κουρδίζει καθ' ἡμῶν
κάθε σπασμένη κόρδα.

Καθ' ὄλων ἄγριος ὄρμηξ,
οὐ μὴν τὸ χνῶτο του βρομῆξ,
ποῦ λὲς πῶς τρώει σκόρδα.

Μὲ τόνον ἀπειλητικόν
τὸ μίσος του τρομακτικόν
ἐξαίφνης ἐξερράγη.

Βρόντους οἱ στίχει του ζητοῦν,
σκορδόπληκτοι τὸν χαιρετοῦν
καὶ πρῶτοι σκορδοφάγοι.

Μὲς' στοῦ θυμοῦ του τὰς ὀρμάς
φρίκης ἀνατριχίλα,
ἀλλ' ὅμως ἐπίσσε κι' ἐμᾶς
γι' αὐτὸν σκορδοκατῖλα.

Ὕμνος ἐμπνεύσεως τρελλῆς 'στοὺς Πρώσους τῆς Ἀνατολῆς.

Ὕμνους πολλοὺς ἐτόνισα
πολλάκις' στὴν γειτόνισσα,
ποῦ στρέφεται κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μὲ τόσο νταίλικι,
κι' ἐσκάρωσε μιὰ μυστικὴ
μὲ τὴν Τουρκιὰ συνθήκη.

Ὕμνους πολλοὺς ἐτόνισα
πολλάκις' στὴν γειτόνισσα,
ποῦ μὲ τὸν Σκόρδωφ φλέγεται γιὰ τὴν Μακεδονία...

Τουρκοὶ τῆς λένε γὰρ μπουρντᾶ,
καὶ δεῖχεται δυνατὸ σεβτᾶ
'στοῦ Σκόρδωφ τὴν σκορδόπστη κι' Ἀντάντ καὶ Γερ-
[μανία].

Καὶ τώρα' στὴν διαπασῶν
ὕπερ τοῦ Σκόρδωφ σοοῶξω,
ποῦναι θεράπων τὸν Μουσῶν
καὶ πίνει πρῶτης οἶξο.

Τὸν ἐμπνέουν ἐχθρας οἰστροὶ
καὶ παραληρεῖ πολλά,
καὶ Πηγᾶσους καθβαλῆξ,
ποῦ δὲν ἔχουνε καπίστρο.

Κι' ἀτρομήτως προχωροῦν
πρωτοὶ Κομητατζῆδες,

ποῦ γιὰ στέφανα φοροῦν
μαρκαῖς σκορδοπλεξίδες.

Καὶ γεννοῦν παροξυσμὸν
σὲ μουστραφὴ σταλέγγη
τὰ γαυγίσματα τοῦ μούργου.

Ὅμως ἐνθουσιασμὸν
'στὸν οἰστρήλατον προσέχει
κι' ἕνας Δοδῆ τοῦ Μεκλεμβούργου.

Καὶ σκωποῦν ἐφημερίδες,
ἢ Καμπάνα μὲ τὴν Οὐτρο,
κι' Ἀρκουδιάρδες μπικρηδες,
ποῦ χουνε σπασμένο μούτρο.

Βλέπουν μέλλοντ' ἀγαθὰ,
πίνοῦν σ' ὄλων τὴν ὑγεία,
καὶ τὰς φρένας τὸν μεθῆ
δυνατὴ σκορδοφαγία.

Γεῖά σου, γείτον' Ἀρκουδιάρη...
ποῖς τὴν ἔχει τέτοια χάρι
νὰ τοῦ δίνουν κι' οἱ φρεσάδες ἕνα πρῶτης καταφί,
κι' ὄλοι νὰ τὸν θέλουν φίλο,
κι' ὄλους νὰ τοὺς ἐρογλειφῆ
σὰν τὸν λιμασμένο σκύλο.

Γεῖά σου, γείτον' Ἀρκουδιάρη,
τξόγγα τῆς Ἀνατολῆς,
ἐσηκῶθης' στὸ ποδάρι
κι' ἐφῆδρεῖας προσκαλεῖς.

Τρέμει πᾶσ' Ἀνατολὴ
μὲ τοῦ Σκόρδωφ τὴν λαλιά,
ποῦ φρενήρης ἀπειλεῖ
νὰ μᾶς κἀνὴ σκορδοζαῖα.

Γεῖά σου, γείτονα πιστὴ
καὶ παρ' ὄλων θαυμαστὴ,
ποῦ κι' ἐκ φύσεως, ὡς λέγουν, ἀλλὰ κι' ἐξ ἀνατροφῆς
φαίνεσαι μουστραφῆς.

Εἰς τοὺς φίλους ἐμπισταθεῦ,
ἔχρουε κι' ἔπιστρατεύου
μὲ τοῦ Σκόρδωφ τὴν ὄρμηξ,
ποῦ γινε Μουσῶν τοιμπουρῆ,
κι' εἶναι λένε καὶ' στὴ μούρη
δμοιοσ με τὸν Ἐρμηξ.

Μήτε θρήνοι, μήτε γόοι
μὴ οὐ σκιάξουν, σκορδοφάγες,
γεῖά σου, γείτονα μᾶς γόη,
γεῖά σου, γείτονα μᾶς μάτρε.

Γεῖά σου, γείτονα μπακρηξ,
ἐποῦ πῆρες πάλι δρόμο,
καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
σὲ κυτᾶξουνε μὲ τρόμο.

Πάλι κἀνεῖς πῶς κινεῖσαι
καὶ δὲν μᾶς φηφῆς,
πάλι μεθυσμένος εἶσαι,
πάλι θὰ τῆς φῆς.